

ΟΜΑΔΙΚΗ ΕΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ
«ΜΙΛΩΝΤΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ»

Η Μικρή Άρκτος διοργάνωσε σε συνεργασία με τον Οργανισμό Πολιτισμού, Αθλητισμού & Νεολαίας Δήμου Αθηναίων (ΟΠΑΝΔΑ) και επιμέλεια της Ίριδας Κρητικιάς την ομαδική εικαστική έκθεση με τίτλο «Μιλώντας για το «Μέλλον»», στο Πολιτιστικό Κέντρο του Δήμου Αθηναίων "Μελίνα", στο Θησείο.

«Μιλώντας για το «Μέλλον»», δεν επιθυμούμε να παρουσιάσουμε μια έκθεση που στερείται αισιοδοξίας, θέλουμε, αντίθετα, να συνδέσουμε την ανθρώπινη μονάδα με την προοπτική μιας δυναμικής δημιουργικής, κοινωνικής, ηθικής και αλληλέγγυας ύπαρξης.

Οι καλλιτέχνες που συμμετέχουν στην έκθεση, ίσως να μην προτείνουν ολοκληρωμένους στρατηγικά αντίποδες στη σαρωτική δύναμη των κοινωνικών, οικονομικών και περιβαλλοντολογικών αλλαγών που καθημερινά συντελούνται, ασκώντας ωστόσο τη γόνιμη κριτική σκέψη τους, στρέφουν συχνά το βλέμμα σε μικρότερους ύψους και αντίστασης στη συναισθηματική και δημιουργική τους ύπαρξη, σε πεδία έκφρασης που επιζητούν την εγρήγορση και τη συμπόρευση, την αυτοβελτίωση και την αλληλεγγύη, τόσο από τον δημιουργό-χρήστη όσο και από τον θεατή.

Αναφερόμενοι στο «Μέλλον», προτρέψαμε τους

καλλιτέχνες να μιλήσουν για τα όσα τους απασχολούν ή τους φοβίζουν αλλά και για εκείνα στα οποία προσβλέπουν. Για τη δυσχέρεια του παρόντος αλλά ταυτόχρονα, για τις προοπτικές του μέλλοντος: καταμεσής ενός δύσβατου αστικού σύμπαντος και ενός βεβαρημένου φυσικού περιβάλλοντος, μεσούσης μίας συνθήκης όπου η ατομική ανθρώπινη υπόσταση δοκιμάζεται τόσο σε παγκόσμια όσο και σε τοπική κλίμακα, η έκθεση «Μιλώντας για το Μέλλον» επιχειρεί να κοιτάξει κατάματα την πιο ουσιαστική μονάδα μέτρησης του κόσμου: τον άνθρωπο. Τα εγκαίρια της έκθεσης πραγματοποιήθηκαν την Τρίτη 14 Μαΐου, στις 20.00.

Με την ευκαιρία της έκθεσης κυκλοφορεί ομότιτλη έκδοση με τα έργα των καλλιτεχνών. Στην έκθεση συμμετείχαν οι καλλιτέχνες: Ηρώ Αγγελή, Σπύρος Αγγελόπουλος, Χριστίνα Ακιάδη, Στέλιος Αλεξάκης, Άννα Αμπαρικού, Μανώλης Αναστασάκος, Τόνια Ανδριώτη, Μάρκος

Βασιανός, Έββα Γαβριήλ, Ανδρέας Γεωργιάδης, Σάββας Γεωργιάδης, Βίκυ Γεωργιοπούλου, Δημήτρης Γιαννέλος, Γιάννης Γιγουρτάκης, Σοφία Γρηγοριάδου, Γιώργος Γύζης, Γιάννης Δέδες, Γιάννης Δελαγαρμάτικας, Τζίνα Δημακοπούλου, Κωνσταντίνος Έσολιν, Σταμάτης Ζέρβας, Βαγγέλης Θεοδωρίδης, Ντένη Θεοχαράκη, Αλεξάνδρα Ισακίδη, Θεόφιλος Κατσιπιάς, Μαρίνα Κροντηρά, Κλεομένης Κωστόπουλος, Κώστας Λάβδας, Φάλης Λεών, Βασίλης Λιαούρης, Αλέξανδρος Μαγκανιώτης, Μιχάλης Μανουσάκης, Κωνσταντίνος Μάσσας, Κυριακή Μαυρογεώργη, Στέλλα Μελετοπούλου, Τάσος Μισούρας, Άννα Μικαηλίδου, Χαρίτων Μπεκιάρης, Παναγιώτης Μπελντέκος, Κωνσταντίνος Παπαμακαλόπουλος, Κώστας Παππάς, Παναγιώτης Πασάντας, Χάρης Περιερέλλης, Βασίλης Πέτρος, Κατερίνα Πέτρουλα, Στέλιος Πετρουλάκης, Δάφνη Ρόκου, Γιώργος Σαμψωνίδης, Δημήτρης Σεβαστάκης, Βασίλης Σούλης, Ελένη Σουμή, Μάριος Σπηλιόπουλος, Πηνελόπη Σπυριδάου, Ειρήνη Τατάκη, Μαγδαληνή Τουλιάτου, Αντώνης Τσακίρης, Βασίλης Τσάφρος, Ελευθερία Τσέκο, Στέλιος Τσιτσάνος, Φίκος, Μαρία Φραγκαουδάκη, Ιωάννα Φωτάκη. Η έκθεση έλαβε χώρα στο Πολιτιστικό Κέντρο Δήμου Αθηναίων «Μελίνα» και ολοκληρώθηκε στις 5 Ιουνίου.

ΜΙΛΩΝΤΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ
14-5-2013 ΩΣ 5-6-2013

Νομίζω πως χρίζουν συγκαρτηρίων τόσο ο Οργανισμός Πολιτισμού και Αθλητισμού και νεολαίας του Δήμου Αθηναίων όσο και η επιμελήτρια της έκθεσης Ίριδα Κρητικιά για την έκθεση "Μιλώντας για το μέλλον" που έλαβε χώρα στο Πολιτιστικό Κέντρο του Δήμου Αθηναίων Μελίνα Μερκούρη.

Ο Μάριος Σπηλιόπουλος (Πολύγυρος Χαλκιδικής, Ελλάδα, 1957) μας παρουσίασε το άκρως πρωτότυπο έργο του "Nature contre culture" (Φωτεινό κουτί) (2005) σύμφωνα με τις επιγραφές που ηλιασώνουν το έργο ο πατέρας Χριστός= + έφυγε και ταξιδεύει και η φύσις επιπίθεται. Κατά τον καλλιτέχνη αυτό είναι όναρ και εφιάλτης ταυτόχρονα. Αν όμως είναι όνειρο το κύριος αυτής της πράξης καταρρακώνεται και έτσι δεν είναι εφιάλτης. Τω όντι δεν υπάρχει τίποτε το εφιαλτικό στο περιεχόμενο αυτού του έργου. Όλα φαντάζουν παραδείσια και παραμυθένια, παρθένα απ' τον ονειρικό κόσμο των παιδιών, ενώ το μπλε χρώμα γαλννεύει την

ψυχή των θεατών όπως και η θάλασσα. Ιππόκαμποι, καμπλοπαρδάλεις, ιχθείς, σαλιγκάρια, πεταλούδες και κελώνες αποπνέουν μια τρυφερότητα αλλά και μια ανημπόρια αντίδρασης, λόγω των σγκιστριών στο πολεμικό αεροπλάνο που έχει πιννάμορφη απόληξη και βομβαρδίζει το κάτω δεξιό μέρος του έργου με σεξουαλικές σκηνές που περιλαμβάνουν πελοεικία και μια γυναίκα γυμνή στο κρεβάτι ν' στενίζει ένα πέος σε σύση. Βεβαίως υπάρχει και η ερμηνεία ότι ο κόσμος της φύσης που εκπροσωπεί το ζωώδες μέσω των όπλων του ουρανού δημιουργεί αυτές τις σκηνές που υποτίθεται πως εκπροσωπούν τον πολιτισμό. Ο σταυρός επάνω στο βουνό επιβεβαιώνει ίσως την εκδοχή πως ο Χριστός -σταυρός- πατήρ είναι στο πλευρό των άκακων και αγαθών ζώων, ακλόνητος και στέρεος, έστω και σε κάποια απόσταση αν και εποπτεύει τα πάντα από ψηλά.

Ο Λέων Φάλης (Θεσσαλονίκη, Ελλάδα, 1953) στο έργο του "Knock out" (2012) (Λάδι σε καμβά) επισημαίνει πως τα παραμορφωμένα από την βία πρόσωπα των πυγμάχων δεν διαφέρουν σε τίποτε από εκείνα των θεατών που φαίνονται εδωμένοι εις τα βίβια θεάματα. Η βία γεννάει την βία και η ευχαρίστηση από τον πόνο του άλλου έχει σαν αποτέλεσμα την αποτύπωσή του στο πρόσωπο που θεατεί. Οι τρεις

ΝΤΑΡΙΟ ΦΟ
ΜΙΣΤΕΡΟ
ΜΠΟΥΦΟ

Στο έργο "Μίστερο Μπούφο" (1969) του Ντάριο Φο (Βαρέσε, Ιταλία, 24-3-1926) το επεισόδιο "Η σφαγή των αθών" παραπέμπει στην "Σφαγή των νηπιών". Το αρνί παραπέμπει στον Άρνο του θεού, ενώ ο στρατιώτης που βλέπει ένα αρνί στην θέση του μωρού εκφράζει τον παραλογισμό που αντιμετωπίζουν όλοι οι στρατιώτες είτε εν υπηρεσία είτε σε καιρό πολέμου. Ο συγγραφέας θέτει το ζήτημα της υπεργεννητικότητας με την έκφραση "μπορείς να κάνεις μια ντουζίνα μωρά". Ο στρατιώτης εκφράζει την άποψη πως στον πόλεμο δεν είναι ντροπή να σφάζεις τα μωρά των εχθρών και ο Ντάριο Φο είναι επίκαιρος όσο ποτέ άλλοτε, αφού μωρά σφαγιάστηκαν σε αφρικανικές χώρες στην δεκαετία του '90' όπως στην Αλγερία ή την Ρουάντα αλλά και σε ευρωπαϊκές όπως στην Γιουγκοσλαβία και στην προηγούμενη δεκαετία στο Ιράκ, στο Ισραήλ, το Αφγανιστάν, τις Ε.Π.Α με τις τρομοκρατικές επιθέσεις, την

Ινδία, την Κίνα και σε αυτή την δεκαετία την Συρία. Ο Ιησούς Χριστός (Ιουδαία, Ισραήλ, Ρωμαϊκή αυτοκρατορία, 28-2-6 π.Χ. - Ιουδαία, Ισραήλ, Ρωμαϊκή αυτοκρατορία 3-4-33 μ.Χ. ή 23-4-34 μ.Χ) ως μωρό πρέπει να σφασιασθεί προτού γίνει βασιλιάς σύμφωνα με τον στρατιώτη πειθίνο στον Ηρώδη, εκφράζοντας μια κοσμοαντίληψη αντίθετη με εκείνη του πλατωνικού βασιλιά- φιλοσόφου. Το ομοίωμα της Παναγίας (8-9-30/20 π.Χ.-15-8-41 ή 57/58 μ.Χ) κατέχεται στο έδαφος, μια πράξη που υποδηλώνει την εξουσία της Παναγίας στα κοσμικά πράγματα της γης. Ο αμνός όπως στην Γιουγκοσλαβία και στην προηγούμενη δεκαετία στο Ιράκ, στο Ισραήλ, το Αφγανιστάν, τις Ε.Π.Α με τις τρομοκρατικές επιθέσεις, την

ενηλικίωση βιώνοντας το μαρτύριο του και την σταύρωση του από την κοινωνία. Η φράση "μπε μπε" υποδηλώνει τον ζωομορφισμό των μωρών, αφού ως ανιόπτες στην αρχή της παιδικής ηλικίας εκφράζουν το υλικό, το ζωώδες, το πρωτόγονο και το άγριο. Στην "Γέννηση του γελωτοποιού" ο Ντάριο Φο οραματίζεται έναν αγρότη να μεταμορφώνεται σε γελωτοποιό ασκώντας κριτική στο φεουδαρχικό μεσαιωνικό σύστημα, αλλά παραλλήλως διασκεδάζοντας την σκληρή αγροτική ζωή στην κωμική και ελαφριά της διάσταση. Οι πίδακες νερού που ξεπηδάνε από πέτρα είναι ένα δάνειο από την αρχαία ελληνική μυθολογία και πιο συγκεκριμένα από τον Ασώπο που σήκωσε έναν βράχο με γόργαρο νερό για να το προσφέρει στον Σίσυφο γιατί του αποκάλυψε πως η κόρη του Αίγινα ήταν με τον Δία. Ο αφέντης-φεουδάρχης κάνει σεξ στην γυναίκα του αγρότη που είναι ανήμπορος να αντιδράσει στην δύναμη αυτών που κατέχουν την γη, το χρήμα και την εξουσία. Ο Πέτρος (Βηθσαϊδά, Συρία, Οκτώβριος, Νοέμβριος 1 π.Χ.-1 μ.Χ.-Ρώμη, Ιταλία, 13-10-64 μ.Χ), ο Παύλος (Ταρσός, Κιλικία, 5 μ.Χ.-Ρώμη, Ιταλία, 67 μ.Χ) και ο Χριστός σταματάνε τον αγρότη από την αυτοκτονία για τα δεινά που υπέφερε από τους κριτές του, αφού αντιτίθενται σε όσους παρακινούν τους άλλους σε αυτή την πράξη.

Ο Χριστός του δίνει ένα φιλί στο στόμα για να αποκτήσει κουτό και ανθρώπινο λόγο με τεράστιες φλόγες πυρός και με λόγια που θα κόβουν όλων την ανάσα, μεταδιδόντας του παραλλήλως το τεράστιο πνεύμα του για να το ενσπείρει και στους άλλους. Έτσι από καλλιερπητής της γης μεταμορφώνεται σε γεωργό και κοινωνό του λόγου. Η "Μαρία στον σταυρό" μας παρουσιάζει μια Παναγία εξανθρωπισμένη και εκδικητρία για τον θάνατο του γιού της χαρακτηριζόμενης όσους ήθελαν τον θάνατο του Χριστού ως ζώα και καθάρματα, κοινώς αποβράσματα της κοινωνίας. Αναδιώχνει την σκόλη για να συνδέσει το ουράνιο θέλημα με την γήινη αναγκαιότητα. Ο σταυρός συμβολίζει τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα. Το επεισόδιο "Ο τρελός και ο θάνατος" διαδραματίζεται σε μια ταβέρνα στο Εμμαούς, την περιοχή που αποκαλύφθηκε ο Χριστός στον Λουκά και στον Κλεόπα. Μια παρέα ανδρών παίζει ταρτώ ενώ οι κανόνες αλλάζουν, αφού τα ταρώ ανήκουν στην μελλοντολογία και την μεταφυσική. Εμφανίζεται μια λευκή, άσπιλη γυναίκα που ενσαρκώνει τον θάνατο και ισχυρίζεται πως ήταν πάντα παρθένη και πως άνδρας δεν την άγγιξε ποτέ. Ο Ντάριο Φο τονίζει με τον τρόπο του πως θάνατος δεν υπάρχει παρά μόνον ζωή. Ο τρελός ταυτίζεται με τον ποιητή αφού κατά την κοινή γνώμη οι ποιητές δεν χρησιμοποιούν την λογική, μια εσφαλμένη αντίληψη βέβαια αλλά μόνον το ένστικτο και την φαντασία τους.

Οι ερμηνείες των Άννα Καλαϊτζίδου, Άννα Μάσχα, Κωνσταντίνου Μπερικόπουλου, Αργύρη Ξάφου, Θάνου Τοκάκη και Γιώργου Χρυσοστόμου υπήρξαν ιερατικές, αγέρωχες και με μεσαιωνικό μπρίο, ενώ σε μετέφεραν στην ατμόσφαιρα της εποχής εκείνης. Πολύ καλές μουσικές ερμηνείες σε άπιαστη ιταλική/λατινική γλώσσα.

ARELIS

cityway

cityway

